

ἀποδκευάρι τό, Πόντ. (Ἀμισ.) ἀποδκευάρ' Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποσκευή καὶ τῆς καταλ. - ἄρι.

Ὁ τόπος ἐνθα ἀποτίθενται τὰ οἰκιακὰ σκεύη. Συνών. ἀποδκευαριστέρειν, ἀποδκευή 2.

ἀποδκευαρίζω Πόντ. (Ἀμισ. Ἀργυρόπ. Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀποδκευαρίζω Πόντ. ἀποδκευαρίζω Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποδκευάρι.

Α) Κυριολ. 1) Διευθετῶ τὰ διάφορα σκεύη τῆς οἰκίας, τοποθετῶ ἕκαστον εἰς τὴν οἰκίαν θέσιν, εὐτρεπίζω ἐνθ' ἄν.: Ἀποδκευάρτισον τὰ στρώματα - τὰ μαξιλλάρῃ - τὰ ἐντρερέδες Τραπ. Ἀποδκευάρτισο τὰ σαχάνῃ Ὀφ. Ἀποδκευαρία αὐτοῦ τ' ἀπέσ' (συγύρισε ἐδῶ μέσα) Κοτύωρ. Τ' ὁσπίτ' ἀποδκευαρισμένον ἐν' αὐτόθ. 2) Ἀποκομίζω τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη μετὰ τὸ γεῦμα Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ.): Ἀποδκευαρίζω τὸ τραπέζι Οἶν. || Φρ. Τρώγω καὶ ἀποδκευαρίζομαι (τρώγω πολὺ) Σάντ. 3) Ἐξάγω ἀπὸ τῆς οἰκίας τὰ ἐπιπλα πρὸς τινα σκοπόν, οἶον πρὸς μετοίκησιν Πόντ. (Ὀφ. Τραπ.): Ἀποδκευαρίζω τ' ὁσπίτ' ἢ ἀπλῶς ἀποδκευαρίζω Τραπ. Ἐπεδκευάρισα τ' ὁσπίτ' Ὀφ. Συνών. ἀποδκευαρίζω 2β.

4) Ἀποκομίζω τὰ σκεύη τῆς οἰκίας κλέπτων αὐτὰ Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ.): Ἐπεδκευάρτισον τ' ὁσπίτ' καὶ ἔφυγε Κοτύωρ. Ὅλα ἐπεδκευάρτισον ἀπαδαπέσ' (ὅλα τὰ ἔκλεψεν ἀπεδῶ μέσα). Ἐπεδκευάρτισαν τ' ὁσπίτιν μου Κερασ.

Β) Μεταφ. 1) Ἀποκαθιστῶ κόρην, ἐκδίδω εἰς γάμον Πόντ. (Κερασ.): Τρία κορίτζῃ εἶχα, ἐπεδκευάρισα τα.

2) Ἀπαλλάσσομαί τινος, οἶον διὰ τοῦ θανάτου, θάπτω τινὰ Πόντ. (Κερασ.): Ἐπεδκευάρισα τὸ κορίτζι μ'. 3) Δολοφονῶ, φονεύω τινὰ Πόντ. 4) Μέσ. ἀναχωρῶ, φεύγω Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. κ.ά.): Ἐπεδκευαρίεν ἀπαδαπέσ' (ἔφυγε ἀπεδῶ μέσα).

ἀποδκευάρισμαν τό, Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ.) ἀποδκευάρισμαν Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ.) ἀποδκευάρισμα Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀποδκευαρίαμα Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδκευαρίζω.

Τακτοποίησις, εὐθέτησις τῶν σκευῶν ἢ ἐπιπλῶν ἐνθ' ἄν.: Τ' ὁτᾶς τ' ἀποδκευάρισμα (τοῦ δωματίου κτλ.) Κοτύωρ. Συνών. συγύρισμα.

ἀποδκευαριστέρειν τό, ἀμάρτ. ἀποδκευαριστέρ' Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδκευαρίζω.

Ἀποδκευάρι, ὁ ἰδ.

ἀποδκευαριστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ἀποδκευαριστός < ἀποδκευαρίζω. Περὶ τῆς στερητ. σημ. τοῦ ἀρκτικοῦ α ἰδ. ἀ- στερητ. 2α.

Ὁ μὴ ἀπαλλαγθεὶς τῶν ἐπιτραπέζιων σκευῶν: Ἀποδκευάριστον τραπέζιν.

ἀποδκευή ἡ, Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀποσκευή.

1) Τὸ σύνολον τῶν οἰκιακῶν σκευῶν ἐνθ' ἄν.: Ἐγκεν ὅλεν τὴν ἀποδκευήν αὐτ' (ἔφερεν ὅλην τὴν ἀποσκευήν του) Ἰμερ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. 2) Ἀποδκευάρι, ὁ ἰδ.

ἀποσκέφτομαι ἀμάρτ. ποσκέφτομαι Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκέφτομαι.

Σκέπτομαι, ἐξετάζω τι κατ' ἐμαυτόν: Τὸ κασαπάκι ποσκέφτηκένε κ' εὐτὺς πάει 'ς τὸν ἱσοπάνη καὶ λέει (ἐκ παραμυθ.)

ἀπόσκια ἐπίρρ. Ἦπ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπόσκιος.

Ὑπὸ τὴν σκιάν, ἐν τόπῳ σκιερῷ.

ἀποσκιᾶ ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Οἶν.) ἀποσκιὰ Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Καλοσκοπ.) ἀποσκιὰ Βιθυν. (Κατιρ. κ.ά.) Προπ. (Κύζ.) — (Νουμᾶς 113,5) ἀπότζα Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκιά. Τὸ ἀποσκιᾶ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἡσκιος.

1) Τόπος σκιερὸς Βιθυν. (Κατιρ. κ.ά.) Προπ. (Κύζ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.) κ.ά.: 'Σ τὴν ἀποσκιὰ τίποτε δὲ γίνεται (δὲν βλαστάνει) Κατιρ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Στερελλ. (Φθιώτ.) 2) Σκιά Πελοπν. (Οἶν.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) Τσακων. (Νουμᾶς 113,5): Τ' ἀπομισμόμιρον ἔχουμι ἀποσκιὰ 'ς τ'ν αὐλή μας Καλοσκοπ. Πάινι τ'ν ἀποσκιὰ γὰ νὰ μὴν ἰδρῶθ' αὐτόθ. Ἐκιοῦβε ἰὰν ἀπότζα (ἐκοιμήθη εἰς τὴν σκιάν) Τσακων. Κατὰ τὸ πέλαο κουνειούνται κατὶ ἀποσκιᾶς σὰ νὰ κνηγειούνταν ξωτικά (Νουμᾶς ἐνθ' ἄν.)

ἀποσκιάδα ἡ, Πελοπν. (Λακων. Μάν. Μεσσ.) Κύθηρ. — ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλαλ. 11.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπόσκιος.

1) Σκιά ἐνθ' ἄν.: Κάθομαι 'ς τὴν ἀποσκιάδα τῆς ἐλαιᾶς Μάν. Ἐκάτσα λιγούλλι 'ς τὴν ἀποσκιάδα Μεσσ. || Ἄσμ.

Θέλετε δέντρη ἀθίσετε, θέλετε μὴν ἀθίσετε, κ' ἐγὼ 'ς τὴν ἀποσκιάδα σας δὲν ἔρχομαι νὰ κάτσω

(μοιρολ.) Μάν. — Ποίημ.

Ὁ βοιδολάτης ροβολάει τὰ βόιδα του ἀπ' τὰ πλάγια

νὰ τὰ σταλίσῃ 'ς τοὺς δροσιές καὶ μέσ' 'ς τοὺς ἀποσκιάδες

ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. 2) Ἐπὶ ἀνθρώπου, καχεκτικός, ἀδύνατος, ἀνίκανος Πελοπν. (Μάν.): Εἶναι μὴ ἀποσκιάδα.

ἀποσκιαδερῖα ἡ, ἀμάρτ. ἀποσκιαδαρία Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀποσκιαδερός.

Ἡ σκιά τῶν βουνῶν καὶ κατ' ἐπέκτασιν πᾶσα σκιά.

ἀποσκιαδερός ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀνδρουσ. Μάν.) ἀποσκιαδαρός Πελοπν. (Κουτήφαρ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποσκιᾶδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ερός.

1) Σκιερὸς ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

'Σ τὴν ἀποσκιαδερὴ μερῆ ὁ Μαυροειδῆς ἐοπέρνει.

2) Ὁ σκιαζόμενος κατὰ ὠρισμένας ὥρας Πελοπν. (Κουτήφαρ. Μάν.): Ἀποσκιαδερὴ ἡ ἀποσκιαδαρὴ Μάνη (ἡ πρὸς δυσμᾶς τοῦ Ταυγέτου ὡς σκιαζομένη ὑπ' αὐτοῦ, ἀντίθ. προσήλια κή) αὐτόθ.

Συνών. ἀποσκιερός.

ἀποσκιάζω Κρήτ. (Ρέθυμν. Σητ. κ.ά.) Κύθηρ. Πελοπν. (Αἴγ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν. Φεν.) κ.ά. ἀποστιάζω Πελοπν. (Τρίκκ.) ποσκιάζω Κρήτ. (Σητ.) ποδ-σάζω Κύπρ. ἀπασκιάζω Κρήτ. (Ρέθυμν.) Μέσ. ἀποδκιάσκουμαι Πόντ. (Κερασ.) ἀπιδκιάσκουμαι Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) ἀπιδκιάουμαι Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκιάζω.

1) Προφυλάττομαι ἀπὸ τῆς βροχῆς καταφεύγων ὑπὸ σκέπην Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Πελοπν. (Μάν.): Ποῦ ποσκιᾶσες καὶ δὲν ἐγράθηκες; Σητ. Ἐάνοιξε νὰ δῆς ἂν ἔχη τόπο νὰ ποσκιᾶσης, ἂνε βρέχῃ αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἀμέτε καὶ ἀποσκιᾶσετε καὶ ὁδριά θὰ σᾶσε πιάση,

καὶ σεῖς 'στε ξένοι ἀποπὰ καὶ ποιὸς θὰ σᾶς ἀλλάξῃ

(ὁδριά = ὁμβρός) Κρήτ.

Ὀμπρέλλα μου μεταξωτὴ ποῦ ἀποσκιάζαμε πολλοὶ

Μάν. β) Ἀπροσώπ. εἶναι ἐν σκέπῃ βροχῆς Κρήτ. (Ρέθυμν.): Ἀδες νὰ πάμ' ἐκεῖ π' ἀπασκιάζει νὰ μὴ γ'ορθοῦμε.

2) Καλύπτω διὰ σκιάς, σκιάζω Πελοπν. (Αἴγ. Μάν.): Τὸ σπίτι εἶναι ψηλὸ καὶ ἀποσκιάζει τὸν κῆπο Αἴγ. Κάνε παρα-

